

Událost a její subjekt

Každá událost má svůj vlastní počátek v budoucnosti; aktuální přítomnosti nabývá (dosahuje) tím, že se „zvnějšní“ („zpředmětní“). To může udělat pouze tím, že vstoupí do světa konkrétních událostí a že na některé tyto konkrétní události jednak zareaguje, jednak je eventuálně pojme (a vintegruje) do procesu svého uskutečňování. K tomu cíli ovšem musí iniciovat některé své akce, jimiž přesáhne (překročí) rámec svého pouhého uskutečňování, a to nemůže udělat bez toho, že ustaví (vytvoří, konstituuje) svůj vlastní subjekt. Takový subjekt ovšem nemůžeme chápat jen jako výtvar, produkt ani konstrukci, vůči které by se ať už sama aktivní událost, ať už jakákoli jiná na této aktivitě zatím nezúčastněná událost mohla vztáhnout jako k čemu sobě vnějššímu. Proto hovoříme o tom, že toto „vytvoření“ subjektu můžeme pojmut také jako jakousi změnu události samé, totiž změnu, jíž se událost aktivně stane sama („svým“) subjektem (ovšemže tak, že se sama stane subjektem). Musím přiznat, že ani jedna z obou uvedených formulací nemůže být považována za dostatečně vyhovující. Protože však mne zatím jiná formulace nenapadá, musíme podle okolností někdy užít jedná z nich, zatímco jindy a v jiném kontextu té druhé.

(Písek, 150205-1.)